

Carlos DESOETE

*Priester, auteur
en oud-proost van
Chirojeugd Vlaanderen*

„In dit boek geef ik mezelf prijs. Ik stel me kwetsbaar op, door zoekend en broos te getuigen over mijn eigen geloof. Dat is altijd onvolmaakt, maar het is het enige dat wortel schiet.” Priester Carlos DESOETE verzamelt in zijn zopas verschenen bundeling *In zijn Naam* gebeden, mijmeringen, bezinningsteksten en liederen. Helder, toegankelijk en authentiek, zoals hij zelf tracht te zijn.

‘Zot zijn van mensen kan je hele leven een grote vervulling geven’

Jan COLLA

„Als ik mijn leven kon herdoen, ik zou het *krak* hetzelfde doen. Anders speel je te veel op resultaat. Een mens is er zoals hij is. Ik probeer iets van Gods liefde zichtbaar te maken. Het is gezaaid, ik heb nergens spijt van.” Wat volgt is een inkijk in dat rijkgepulde leven van de pastoor-moderator van de Emmaüsparochie in Brugge. Fragmentarisch en in vogelvlucht, aan de hand van enkele typerende citaten uit zijn recente boek *In zijn Naam*.

– „Uit zichzelf is een mens tot niets in staat.”
Wie zette u op weg in uw leven?

Mijn ouders, vooral. Ik ben in 1946 als oudste van drie geboren in Oedelem, een deelgemeente van het West-Vlaamse Beernem. Vader was beenhouwer en varkenshandelaar. Mijn moeder was zeer gelovig. Op dat vlak betekende ze veel voor mij, niet met grote woorden, maar door haar levensvoorbeeld. Als kind had ik astma, sport was niet aan mij besteed. Dat droeg ik mee: ik voelde al vroeg de broosheid van het leven. Toen ik negen was, zag ik mijn grootvader, die thuis inwoonde, sterven. Die ervaringen maakten me rijper.

– „Een mens wordt altijd geroepen vanuit zijn dagelijks bezig zijn.” *Geldt dat ook voor u?*

In Oedelem rolde ik als vanzelf in de Chiro. Op mijn veertiende was ik al leider. Onze proost, Willy, was een enthousiaste man die de hele parochie in beweging bracht. Hij inspireerde me. We hadden een sterke leidingploeg, we konden ernstige gesprekken aan. Op een avond zaten we rond een bak bier, met wat gitaren, toen een gesprek ontstond over wie God voor ons was. De groepsleider citeerde Johannes – God is liefde – en vertelde over Charles de Foucauld. Ik kreeg mijn klop van de hamer. Daar en toen wist ik: ik ga naar het seminarie. Al het zoeken en twijfelen leek uitgeklaard. Het was bijna een Godservaring – nee, het was er een. Je ontmoet Hem in gewone dingen.

– „Wij horen een Kerk van herders te zijn.”
Wat voor een priester wilde u worden?

Ik maakte het oude kerkregime nog mee, met missen in het Latijn. Enerzijds vond ik dat prachtig, anderzijds voelde ik: hier klopt iets niet. Het concilie maakte ons wild enthousiast. Er ging iets veranderen.

Voor zijn pastorie in het Brugse Sint-Andries. „Ik probeer iets van Gods liefde zichtbaar te maken.” © Violet Corbett Brock

Op kamp maakten we al missen in het Nederlands, met eigen teksten. Toch ben ik geen rebel. Ik zag de Kerk wel anders. In de Chiro ontdekte ik dat je er gewoon kunt ‘zijn’ voor mensen. Zot zijn van mensen kan levensvervullend zijn. In 1971 werd ik onderpastoor in Sint-Baafs in Brugge.

„Wij horen een Kerk van herders te zijn. Gelovigen zijn geen schapen, maar herders voor elkaar”

De jongeren daar vormden mij, niet omgekeerd. Ze dwongen me een nieuwe verwoording te zoeken voor het geloof. Bij mijn aanstelling tot pastoor in 1990 gaf ik alle verenigingen en enkele gezinnen een herdersstaf. Mensen zijn geen schapen, ze zijn herders voor elkaar.

– „God gebeurt.” *Wat bedoelt u daarmee?*
Onder impuls van Piet Declercq, missi-

onar in El Salvador, richtten we basisgroepen op, mensen samenbrengen en zien wat er zou groeien. Toen besepte ik: ook dat kan Kerk zijn. Samenkomen in huiskamers, er gewoon zijn, niet voor jezelf, maar voor anderen. De gesprekken gingen over het leven en dat riep vanzelf de Godsvraag op. In de Bijbel is de identiteit van God ‘Jahwe’, ‘Ik ben er voor u’. God is een gebeuren, laat Hem maar gebeuren. Vandaag, in een cultuur die niet meer christelijk is, gebeurt God vaak naamloos en buiten de Kerk. Daar moeten we bij zijn. Ik hou van het Emmaüsverhaal. Als Kerk hebben we te vaak gezegd: „Ga met ons mee.” Jezus stapte zelf naar de mensen. „Mag ik een eind mee op jullie weg?”

– „In de loop der jaren werd de wereld één.”
Wat betekent Chili voor u?

Van 1982 tot 1990 was ik nationaal proost van Chirojeugd Vlaanderen en een tijdlang ook van Fimcap, de internationale koepel. Zo kwam ik in contact met de Jupach, de Chiro in Chili. In 1992 organiseerden we het eerste wereldkamp van Fimcap. Tegelijk zochten we vanuit onze

parochie nieuwe vormen van missiewerk. Zo ontstond een partnerschap met krottenwijken in Chili. Vanaf 1995 gingen we met een groep tweemaal meeleven en meewerken. Die ervaringen tekenen een mens. Het is gastvrijheid die beschaamd maakt. Ze hebben niks, maar delen alles. Ik weet dat er structureel nog veel moet gebeuren, maar vriendschappen over de grenzen veranderen de wereld ook. Ze leren ons mensen graag zien zoals ze zijn.

– *Nog één citaat om af te sluiten: „De Geest stuwt ons voort.” Welke plannen heeft u nog?*
Hoe zien parochies er binnen tien jaar uit? De structuur van vandaag zal er niet meer zijn, maar dat is niet het einde van de Kerk. God gebeurt op zo veel plaatsen, waarom zijn we daar niet bij? Niet meer ‘Kom en zie’, maar ‘Ga en zie’. In werkmiddens, op buurtfeesten: onvolmaakt, maar God gebeurt er. Die stappen wil ik doen, met een Kerk die er is voor de anderen.

Carlos Desoete, *In zijn Naam*, Halewijn, Antwerpen, 2015, 198 blz., 17,50 euro. Bestelbon op bladzijde 15.